

POSUDEK ZÁVĚREČNÉ PRÁCE

Jméno studenta: ANETA NORSKÁ

Název práce: DĚDICKÁ SMLOUVA JAKO NOVÝ INSTITUT OBČANSKÉHO PRÁVA

Vedoucí práce: JUDr. Václav Bednář, Ph.D.

Oponent práce: Mgr. Vendula Bryxová, Ph.D.

1. NÁROČNOST TÉMATU PRÁCE

Téma dědické smlouvy je velmi aktuální a zajímavé, protože se jedná o institut dědického práva, který dosud v právní úpravě zcela chyběl. Nicméně z toho také pramení jeho náročnost – dostupná současná literatura se věnuje spíše jiným tématům dědického práva, současná judikatura k tomuto institutu chybí. Čerpat je tak třeba především ze zahraničních právních úprav a zahraniční judikatury, ev. z literatury k právní úpravě prvorepublikové, přesněji řečeno před přijetím tzv. středního kodexu a tehdejší judikatury.

2. SPLNĚNÍ CÍLŮ A ZADÁNÍ PRÁCE

Cíl vytyčený v úvodu práce byl velmi prostý, pro diplomovou práci ale rovněž mírně neatraktivní, když byl vymezen jako „*představení dědické smlouvy jako dědického titulu*“. Tohoto cíle bylo dosaženo, dědická smlouva byla představena, dokonce v širším kontextu historického vývoje a v porovnání se zahraniční právní úpravou.

3. ÚROVEŇ ODBORNÉHO LITERÁRNÍHO ZÁZEMÍ

Při zpracovávání tématu diplomantka pracovala s dostupnou literaturou zabývající se jednak obecně rekodifikací občanského práva, dědickým právem jako takovým a jen v malé míře konkrétně zaměřenými publikacemi – využila monografie, časopiseckou literaturu a komentářovou literaturu. Značným nedostatkem je nevyužití zahraniční literatury (nabízí se otázka, odkud byly čerpány poznatky pro srovnání se švýcarskou právní úpravou, zřejmě jen ze zákona) a jakékoli judikatury, což se dá ovšem přičítat její absenci.

Citace jsou prováděny až na drobné nedostatky korektně, diplomantka osvědčila schopnost s použitými zdroji pracovat, zapracovat je a citovat v souladu se směrnici děkanky č. 2/2010.

4. JAZYKOVÁ A TERMINOLOGICKÁ ÚROVEŇ PRÁCE A LOGICKÁ STAVBA ODBORNÉHO TEXTU

Celý text je logicky strukturován, je rozčleněn do devíti číslovaných kapitol, včetně závěru, seznamu literatury a shrnutí, nečíslovaného úvodu, před nímž je pak vhodně zařazen obsah a seznam použitých zkratk, a po číslovaných kapitolách je pak seznam klíčových slov v českém a anglickém jazyce. Jednotlivé kapitoly jsou vnitřně členěny, což přispívá k přehlednosti textu.

Problémem je občas srozumitelnost textu. Diplomantka používá spíše delší souvětí, která jsou občas poznamenána gramaticky nesprávnou větnou stavbou a tak působí nelogicky či „nečtivě“, což nutí čtenáře k vícerozměrnému přečtení, aby se dobral významu toho, co chtěla diplomantka sdělit.

Použití odborné terminologie nečiní diplomantce větší obtíže, až na pár nedostatků ji užívá vhodně a přesně.

5. TEORETICKÁ A OBSAHOVÁ ČÁST PRÁCE

Diplomantka zvolila téma, které je v našem právním prostředí nové, je poznamenáno nedostatkem zkušeností s aplikací a některé otázky budou vyřešeny až v relevantních rozhodnutích soudů. Nedostatkem je jakási povrchnost, kdy zbytečně velká část práce je věnována problematice obecné (na téměř dvaceti stranách se diplomantka zabývá obecnými otázkami dědění, aby stěžejní téma práce uvedla) a na dílčí problémy související s dědickou smlouvou není již tolik prostoru. Práce je spíše prací popisnou, což ovšem vyplývá i z vytyčeného cíle. Nicméně i přesto diplomantka upozorňuje na několik zajímavých aspektů dědění na základě dědické smlouvy a těmito se blíže zabývá. Zpracovává názory různých autorů a pak se snaží sama o návrh možného řešení problematických otázek, např. v podkapitole věnované dispozicím s majetkem, jež je předmětem dědické smlouvy (str. 34 an.). Kladně je třeba hodnotit rovněž zahrnutí kapitoly věnované právě švýcarské právní úpravě dědické smlouvy, která se stala vzorem i pro českou právní úpravu.

6. SCHOPNOST FORMULOVAT VLASTNÍ ZÁVĚRY A STANOVISKA

Diplomantka se v práci snaží formulovat vlastní závěry, vyjadřovat své názory ke sporným otázkám, na mnohých místech jde však spíše o konstatování bez hlubší argumentace. Např. se důsledněji nezabývá otázkou, proč je dědická smlouva považována za nejsilnější dědický titul, když z historických pramenů vyplývá její značná kritika s poukazem právě na oslabení vůle zůstavitele, která by měla být prvořadým zájmem. Nicméně je nutné vyzdvihnout právě snahu o jasnou formulaci vlastních závěrů a návrhy možných řešení (jak bylo uvedeno výše).

7. ZÁVĚREČNÉ HODNOCENÍ

Na základě shora podaného přezkoumatelného hodnocení jsem nestranně dospěla k závěru, že posuzovaná práce splňuje obsahové a formální požadavky kladené na závěrečnou práci tohoto druhu a účelu v místě a čase, kde a kdy byla odevzdána, a to bez takových výhrad, které by ji diskvalifikovaly. Při běžné odborné pozornosti a vedena důvěrou ve studentčino chování jsem nezjistila nic, co by vedlo k vyvrácení předpokladu původnosti odevzdané práce jakožto studentčina vlastního výtvaru. Proto doporučuji posuzovanou práci k obhajobě a předběžně ji hodnotím stupněm **D**.

Při ústní obhajobě nechť se diplomantka vyjádří stručně k volbě tématu a metod, které použila k jeho zpracování, jakož i k vědeckým závěrům, k nimž svou prací dospěla včetně potvrzení, nebo vyvrácení pracovní hypotézy, kterou si ve své práci položila.

Dále nechť se diplomantka vyjádří k obsahu tohoto posudku a nechť se též právně argumentačně zabývá následující otázkou:

- Rozved'te blíže své úvahy o možnosti zajištění smluvního dědice pro případ dispozic zůstavitele s majetkem, jež je předmětem dědické smlouvy. Má pro smluvního dědice uzavření úplatné dědické smlouvy nějaké výhody?

V Olomouci dne 18. 1. 2016

Mgr. Vendula Bryxová, Ph.D.